

Code: 2009 147/33.1.3

NOTITIE

Reactie Nederlandse visserijsector op het Groenboek over de hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid en de gemeenschappelijke marktordening

Algemeen

Dit is de reactie van de Nederlandse visserijsector op het Groenboek van de hervorming van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB) en de Gemeenschappelijke Marktordening (GMO) gezien vanuit het perspectief van de Nederlandse zeevisserij, bestaande uit de aanvoer, handel en verwerking. In het Groenboek worden alle onderdelen van het GVB aan de orde gesteld. In deze reactie wordt alleen ingegaan op die onderdelen van het GVB, die voor de Nederlandse sector het meest relevant zijn.

De Nederlandse vissector ziet de visserij als een economische activiteit zoals andere economische activiteiten. Vissers zijn ondernemers, die zelfstandig moeten kunnen beslissen over hun bedrijfsvoering. Echter, het beheer van de visserij door de nationale en internationale overheden moet wel een economische bedrijfsvoering mogelijk maken. Zonder een gezonde economische performance (profit) is er geen duurzaamheid mogelijk met betrekking tot het ecosysteem (planet) en de maatschappij (people).

1. Noodzaak van de hervorming

In het Groenboek stelt de Europese Commissie dat het GVB mislukt is en dat daarom een fundamentele hervorming noodzakelijk is. De Nederlandse vissector herkent zich niet in deze analyse. In de eerste plaats zijn in de loop van de afgelopen periode de beheerdoelen voortdurend ambitieuzer geformuleerd (van Veilig Biologisch Minimum via Voorzorgsbenadering naar Maximale Duurzame Oogst). Hierdoor verandert de definitie van overbevissing telkens en komt de Europese Commissie jaar na jaar op hoge percentages van overbevissing (80%).

In de tweede plaats worden de belangrijkste bestanden voor de Nederlandse visserij beheerd op basis van langetermijnbeheerplannen, waardoor reeds voldaan wordt aan de noodzaak van een transparante en verantwoorde cyclus van wetenschappelijk advies tot beheerbesluiten. Bovendien is de implementatie van dit visserijbeheer via individuele, overdraagbare quota (ITQ) en comanagement door de producentenorganisaties zodanig, dat Nederland al jarenlang goed scoort in de jaarlijkse controleverslagen van de Europese Commissie.

In de derde plaats zou een goede toepassing van het bestaande GVB, inclusief effectieve naleving en handhaving, leiden tot een beter beheer van de visbestanden in de gehele EU.

De Nederlandse sector vindt echter wel dat de in 2002 succesvol ingeslagen weg naar meer gedecentraliseerde besluitvorming, met een grotere invloed van belanghebbende partijen, verder uitgebouwd dient te worden. Ook is het noodzakelijk dat in het licht van het nieuwe Europese Verdrag (met de invoering van de codecisieprocedure) het GVB anders ingericht wordt. Op Raadsniveau zal veel meer dan tot nu toe kaderbesluitvorming moeten plaatsvinden. De toepassingsmaatregelen zullen op een ander niveau moeten plaatsvinden dan het Raadsniveau.

2. Relatieve stabiliteit en ruilen

De Nederlandse sector is van mening dat het beginsel van relatieve stabiliteit ongewijzigd gehandhaafd dient te blijven. Het optimaliseren van de visserij door middel van het tijdelijk ruilen van vangstrechten tussen individuele visserijondernemingen en/of producentenorganisaties uit verschillende lidstaten binnen het TAC (totale toegestane vangsten) jaar dient daarbij snel en probleemloos plaats te kunnen vinden. Ook de Nederlandse wens om dergelijke ruilen uit te voeren met sectoren uit derde landen (bijvoorbeeld Noorwegen en andere kuststaten) dient in het nieuwe GVB geregeld te worden (zie Annex 1 voor een voorgestelde procedure). Tot nu toe heeft de Europese Commissie deze wens van het Nederlandse bedrijfsleven afgehouden met het argument dat het niet zou passen binnen de huidige basisverordening en institutionele kader. De Nederlandse sector wil deze mogelijkheid zo snel mogelijk gerealiseerd zien (dus voor de hervorming), maar in ieder geval dienen eventuele institutionele blokkades bij de hervorming uit de weg te worden geruimd.

3. Overcapaciteit

In het Groenboek wordt een overcapaciteit van de vissersvloot ten opzichte van de huidige omvang van de visbestanden als fundamenteel en structureel probleem van het GVB aangekaart. De Nederlandse sector bestrijdt niet dat er op EU-niveau overcapaciteit is. Daarbij moet echter wel het volgende in ogenschouw worden genomen:

- deze overcapaciteit is niet gelijkmatig verspreid over de EU. Zo is afgelopen jaren de Noordzeevloot fors gereduceerd;
- overcapaciteit is niet eenduidig te definiëren en daarmee niet meetbaar;
- hierdoor is eigenlijk geen overheidsbeleid te maken. Dit heeft ook het verleden aangetoond (zie MOP 1 t/m 4).

In eerste instantie is het terugdringen van bestaande overcapaciteit een zaak die het beste via marktwerking opgelost kan worden. Hierbij geldt wel de harde voorwaarde dat de toegang tot en het beheer van de visserij goed geregeld en bewaakt wordt.

Indien specifieke sociaaleconomische en/of beleidsmatige veranderingen het noodzakelijk maken dat de vloot versneld afgebouwd wordt, moet een eenmalige saneringsregeling vanuit de overheid beschikbaar worden gesteld. Dit geldt temeer indien de betreffende deelsector daar dringend om zou verzoeken.

4. Prioriteiten in doelstellingen GVB

In het GVB zijn er twee soorten doelstellingen: beheerdoelstellingen van bestanden en sociaaleconomische doelstellingen. De Nederlandse sector is van mening dat de eerste prioriteit van het GVB moet liggen bij een goede (=duurzame) exploitatie van de visbestanden.

Sociaaleconomische doelstellingen kunnen alleen bereikt worden indien de bestanden voldoende gezond en exploitabel zijn. De ecologie en economie zijn wederzijds van elkaar afhankelijk maar de bestanden moeten eerst op orde zijn. De ecologische doelstellingen dienen daarbij deugdelijk, gebaseerd op bewijzen en wetenschappelijk betrouwbaar te zijn. De sector dient bij het doen van visserijonderzoek betrokken te worden.

Bestandsbeheer is op zich verhullende terminologie. Het gaat bij het GVB om een goed beheer van de menselijke activiteit gericht op die bestanden: visserijbeheer dus. Daarbij is het wel essentieel dat:

1. de ambities met betrekking tot de bestandsdoelstellingen en het visserijbeheer realistisch zijn en worden gedeeld door de belanghebbende partijen (zie verder onder punt 7) en dat
2. bij de beheermaatregelen gericht op het bereiken van deze bestandsdoelstellingen rekening gehouden wordt met de sociaaleconomische situatie van de vloot. Dit laatste kan leiden tot een meer geleidelijk aanpassingstraject zonder de doelstelling uit het oog te verliezen. Specifieke sociaaleconomische maatregelen gericht op de vloot kunnen door regio's of lidstaten gemaakt worden; uiteraard getest op de bestaande staatssteuncriteria, zodat concurrentievervalsing en marktverstoring worden voorkomen.

5. Verdergaande regionalisatie en betrokkenheid van belanghebbende partijen in de beleidscyclus

Met het oog op de verwachte ratificering van het verdrag van Lissabon en de daaruit voortvloeiende procedure van codecisie tussen de Europese Raad en het Europese Parlement is een hervorming van de huidige besluitvormingsprocedures binnen het GVB noodzakelijk. De vele beslissingen over de technische en uitvoeringsaspecten van het GVB die nu in de Raad genomen worden, kunnen in de nieuwe situatie niet meer genomen worden omdat dit te veel tijd in beslag zou nemen. De Nederlandse sector is het eens met de voorstellen in het Groenboek om de Raad de hoofdlijnen van het beleid te laten bepalen en de uitvoerings- en technische aspecten op lager niveau te laten plaatsvinden. Echter dit 'lagere' niveau is niet vanzelfsprekend de Europese Commissie.

Om daadwerkelijk over te stappen tot een vorm van decentralisatie van de besluitvorming en tegelijkertijd een grotere betrokkenheid en invloed van de belanghebbende partijen te creëren, denkt de Nederlandse sector aan de volgende elementen voor een nieuw besluitvormingssysteem:

1. Het instellen van regionale visserijbeheerraden bestaande uit de lidstaten die tot de betreffende regio's behoren. Deze regionale raden nemen de politieke besluiten over het visserijbeheer in hun regio's. De Europese Visserijraad beperkt zich tot besluitvorming over de hoofdlijnen en meer horizontale kaders van het GVB.
2. De zwaardere rol voor de belanghebbende partijen zou kunnen worden gerealiseerd door de RAC's meer verantwoordelijkheid te geven. RAC-adviezen, zeker unanieme adviezen, gericht aan de onder 1. genoemde regionale raden zouden een bindend karakter moeten hebben. De RAC's dienen voor deze rol vanzelfsprekend beter toegerust te worden (meer en eigen toegang tot de biologische/ecologische en sociaaleconomische wetenschap en ruimere financiële en secretariële ondersteuning).

3. Vissers, georganiseerd via producentenorganisaties zouden, conform het Nederlandse model, meer betrokken moeten worden bij de uitvoering van de beheerbesluiten. Hierbij dient echter wel gezorgd te worden dat producentenorganisaties voldoende toegerust worden om deze taak goed te vervullen waarbij de problematiek van mededinging geadresseerd wordt.

De wens tot het nauwer betrekken van de sector bij het beleid en de uitvoering in de vorm van medeverantwoordelijkheid en comanagement is slechts te vervullen indien vissers een werkelijk gevoel van (gegarandeerd) eigendom hebben met betrekking tot hun visserijmogelijkheden. Met eigendom komt ook verantwoordelijkheid. Binnen de beleidscyclus van doelstellingen via wetenschappelijke advisering, besluitvorming tot uitvoering en controle is het vaststellen van de doelstellingen een politiek privilege. Bij alle onderdelen daarna zou de visserijsector, vertegenwoordigd en georganiseerd in RAC's en producentenorganisaties, meer betrokken moeten zijn en verantwoordelijkheid moeten nemen.

In relatie tot de noordelijke en zuidelijke akkoorden, is het van groot belang dat de belanghebbende partijen beter betrokken worden dan tot nu toe het geval is. In de huidige situatie is de sector vrijwel altijd volledig afhankelijk van de opstelling van de betreffende onderhandelaar van de Europese Commissie of, en in welke mate, de kennis en argumenten van de industrie worden meegenomen in de finale besluitvorming. De wens ten aanzien van nauwere betrokkenheid sluit aan bij het voorstel in het Groenboek om in het nieuwe GVB een grotere betrokkenheid en verantwoordelijkheid van de belanghebbende partijen als belangrijkste uitgangspunt nemen. Dat een dergelijke betrokkenheid bij deze akkoorden mogelijk is zien we bij de andere kuststaten van de noordelijke akkoorden (Noorwegen, Faeröer, IJsland) waar de industrie nauw betrokken wordt bij de onderhandelingen.

6. Externe dimensie van het GVB

Het Groenboek stelt veel vragen over de invulling van de externe dimensie in het hervormde GVB. Hierbij lijkt de Europese Commissie de externe dimensie van het GVB vooral te vertalen in de 'zuidelijke' visserijakkoorden en het visserijbeheer in de 'high seas' onder de paraplu van regionale visserijorganisaties. Deze zuidelijke akkoorden zijn inderdaad van groot belang voor de Nederlandse (pelagische) sector. Voor de Pelagic Freezertrawler Association geldt dat meer dan een derde van de totale vangsten wordt gerealiseerd in West Afrika en de Pacific.

De bilaterale en kuststaatakkoorden in het Noorden zijn eveneens van groot belang. Niet alleen in termen van vangsthoeveelheden (vaststelling, toegang en ruilen) maar ook waar het gaat om de afspraken over beheermaatregelen en visserijcontrole voor enkele van onze belangrijkste demersale visserijen op de Noordzee en vrijwel al onze pelagische visserijen.

Vooral voor het Nederlandse pelagische belang proberen wij niet alleen de zuidelijke en de noordelijke akkoorden in samenhang te zien maar dient er wat ons betreft ook een evenwicht te zijn tussen beide. Dit evenwicht is voor de Nederlandse pelagische visserij als volgt te vertalen:

1. De zuidelijke visserijakkoorden zijn voor het overgrote deel tonijn- en demersale akkoorden; alleen de EU-Mauritanië en EU-Marokko akkoorden bevatten pelagische componenten. Naar onze mening mag het niet gebeuren dat bij een hervormd GVB de Europese tonijn- en demersale visserijvloot wel gebruik zou kunnen blijven maken van EU-akkoorden, waarbij EU budget wordt ingezet om vangstmogelijkheden in derde landen wateren creëren, maar dat de EU pelagische vloot deze mogelijkheid zou worden ontnomen.
2. Punt 1 moet in samenhang gezien worden met het feit dat de pelagische vloot al jaren in de Noordelijke akkoorden vangstmogelijkheden moet inleveren ten gunste van de EU-demersale vloot. Het kan niet zijn dat tegelijkertijd de pelagische component zou worden weggesneden uit zuidelijke akkoorden.

Andere belangrijke redenen waarom de Nederlandse sector wil blijven inzetten op voortzetting van de zuidelijke pelagische akkoorden zijn:

- a. Indien er kan worden gevist onder de paraplu van een EU-akkoord is dit per definitie een verantwoorde visserij. Een EU-akkoord beschermt als het ware de EU vloot, die vist onder dit akkoord, tegen aantijgingen van de kant van sommige maatschappelijke organisaties, dat de visserij niet verantwoord zou zijn.
- b. Bij een EU akkoord mag de betreffende vloot rekenen op rechtsbescherming door de EU overheid, hetgeen belangrijk is in het licht van vaak zwakkere rechtssystemen in de derde landen waarmee visserijakkoorden worden afgesloten.
- c. Bij de moderne EU akkoorden worden als vanzelfsprekend de 'governance' aspecten van de visserij meegenomen en (deels) meegefinancierd: wetenschappelijk onderzoek, ontwikkeling van beheerplannen, controle, en inspraak van belanghebbende partijen.

Zie punt 5 voor opmerkingen over de betrokkenheid van belanghebbende partijen bij EU akkoorden met derde landen.

Zie punt 2 voor opmerkingen over ruilen tussen sectoren van de EU en derde landen.

7. 'Core approach in management'

De Nederlandse sector is van mening dat het beheer van visbestanden gebaseerd moet blijven op toegestane vangsthoeveelheden (TAC). Met het oog op het handhaven van de relatieve stabiliteit blijft ons inziens het TAC-instrument essentieel. Indien maatregelen komen om inspanning te reguleren, blijft inspanning altijd ondergeschikt aan de TAC (zoals nu ook het geval is).

We zetten echter wel grote vraagtekens bij de beheerdoelstelling van Maximale Duurzame Oogst (MSY), die in 2002 is afgesproken en waarbij het doel is dat in 2015 alle bestanden op MSY-niveau moeten worden beheerd. Wij worden keer op keer bevestigd in onze overtuiging dat deze doelstelling onhaalbaar is en daarmee zeer schadelijk zal zijn voor een nieuw GVB.

In feite legt dit MSY-besluit een bom onder de hervorming van het GVB. Hier zijn verschillende redenen voor:

1. Een doelstelling vaststellen die niet te behalen is, is niet alleen demotiverend voor iedereen die bij dit beleid betrokken is (wetenschap, managers en sector), maar getuigt ook van slecht beleid.
2. Wetenschappers, ook van Nederlandse visserijinstituten, trekken in twijfel dat alle beviste bestanden in Europa zich tegelijkertijd op MSY niveau zouden kunnen bevinden. De bestanden hebben invloed op elkaar (via de voedselketen) en het is zeer de vraag of de mariene ecosystemen de aan MSY gerelateerde biomassa kunnen produceren.
3. Daarbij speelt ook het aspect van het 'economic behaviour'. Als (een aantal) stocks zich op MSY niveau zouden bevinden en de vlootcapaciteit hier op aangepast is, is de economische opbrengst van de visserij zeer hoog en dus aantrekkelijk. Dit zal leiden tot een zeer grote druk van potentiële toetreders die toegang tot deze winstbron zoeken. De beheerder (de overheid) kan slechts tegen zeer hoge controlekosten proberen deze druk te weerstaan.
4. De MSY benadering is een beheer op basis van individuele visbestanden. Ondanks de jarenlange discussie binnen de EU over de noodzaak van 'multispecies' visserijbeheer is de werkelijkheid nog steeds 'single species' beheer. MSY gezien vanuit een 'single species' invalshoek zal niet leiden tot een geslaagd visserijbeheer.

Het is realistischer om vooralsnog vast te houden aan de in 1998 afgesproken voorzorgsbenadering. Het openlijk verlaten van de MSY-doelstelling voor het nieuwe GVB betekent wel een breuk met de Johannesburg-afspraken wat de nodige politieke moed zal vergen.

8. Kleinschalige versus grootschalige visserij

Lidstaten die kleinschalige visserij willen stimuleren, kunnen daarop aanvullend beleid maken. Daarbij moet niet uit het oog verloren worden dat veel kleine scheepjes een behoorlijk beslag kunnen leggen op een visbestand. Met het oog op het 'level playing field' moeten alle vissers dezelfde plichten krijgen. Als lokale visserij behouden dient te blijven of gestimuleerd dient te worden uit cultureel en/of sociaal oogpunt is dat een zaak voor de lidstaten en geen onderdeel van het visserijbeleid. De markt mag echter niet verstoord worden door dergelijke maatregelen. Anderzijds dient het visserijbeleid rekening te houden met de sociaaleconomische consequenties (zie ook punt 4.2).

9. Subsidies

Er zijn ruwweg twee soorten directe subsidies te onderscheiden. Het eerste type subsidie is aan het beheersysteem, niet aan visserijbedrijven zelf. Deze subsidies gaan naar lidstaten en dekken het beleidsapparaat, controle, en onderzoek en zijn bedoeld om het beleidsysteem draaiende te houden, zogenaamde 'governance' subsidies. Het tweede type subsidie is gericht op specifieke projecten. Ons inziens moeten de 'governance' subsidies blijven bestaan. De toezichthouder moet betalen voor het functioneren van het beleid.

Projectsubsidies, de tweede categorie, zijn gericht op de transitie van de visserijsector naar de doelstellingen van het nieuwe GVB. Gezien het beleid meer 'bottom-up' bepaald dient te worden, dienen de huidige organisaties op dat niveau toegerust worden met financiële middelen om dit te doen. Op deze middelen gelden de normale regels van verantwoording en toezicht op de besteding ervan. Bij het verdelen van deze subsidies moet goed gekeken worden naar de actuele problematiek per lidstaat. Als een lidstaat in transitie is, zou deze tijdelijk meer steun moeten krijgen.

10. GVB en de vermarkting van vis

In de herziening van de GMO stelt de Europese Commissie een grotere rol en invloed van de producentenorganisatie voor. De inschakeling van producentenorganisaties bij de uitvoering van het GVB is eveneens een belangrijke voorwaarde voor het slagen van het nieuwe visserijbeleid.

In Nederland beheren de producentenorganisaties de toegestane vangstmogelijkheden van hun leden. Hierdoor spelen ze een belangrijke rol in het duurzame beheer van de visbestanden.

De producentenorganisatie is binnen het GVB in het leven geroepen om als marktpartij in de visketen op te treden met als doel de waarde van de vangst van haar leden te maximeren. Dit doet zij door het aanbod van haar leden beter af te stemmen op de vraag.

Om als professionele marktpartij te kunnen optreden dient de producentenorganisatie hier wel toe uitgerust te zijn. Daarnaast is het noodzakelijk dat binnen het GVB serieuze eisen worden opgesteld op basis waarvan producentenorganisaties worden erkend en waaraan zij regelmatig worden getoetst.

De producentenorganisatie dient helder omschreven bevoegdheden te krijgen die niet botsen met de Europese mededingingsregels. Verwezen kan worden naar de situatie in de Nederlandse garnalensector waarin producentenorganisaties hard in aanraking kwamen met de Europese mededingingsregels waardoor de marktordenende rol van de garnalenproducentenorganisaties verlamd werd. Wij vragen daarom nadrukkelijk om afstemming tussen het Europese Visserijbeleid en de Europese mededingingsregels, uitmondend in een heldere uitspraak over de bevoegdheden van producentenorganisaties vallend onder zowel het GVB als het EU Mededingingsbeleid.

11. Naleving en handhaving

De monitoring en controle behoren vanuit het Europese Visserij Controle Agentschap beter te worden aangestuurd. De communautaire inspecteurs kunnen specialisaties ontwikkelen en de harmonisatiegraad van inspecties en sancties dient te worden verhoogd. De uitvoering zou voor specifieke onderdelen gedelegeerd kunnen worden naar de producentenorganisaties. Deze kunnen hun jaarlijkse programma's specificeren met visplannen, controleplannen en beheerplannen. Wanneer vissers worden betrokken bij het beleid zal er zeker een positieve wisselwerking zijn, waardoor ook medeverantwoordelijkheid verlangd kan worden betreffende de naleving. De naleving zal hierdoor toenemen.

Harmonisatie van sancties en controles binnen de EU zouden het 'level playing field' versterken. Daarbij kan ook gedacht worden aan het harmoniseren van sancties binnen regio's. Dit op zich zou een hoger niveau van naleving garanderen. Het is van groot belang om vissers deel te laten uitmaken van het systeem. Producentenorganisaties kunnen dan toezicht houden op overtredingen en de overheid houdt toezicht op de producentenorganisaties. Onafhankelijke Europese inspecteurs die neutraal zijn ten opzichte van vissers en lidstaten zouden ook de naleving verhogen.

12. Afsluitende opmerkingen

a. Ruimtelijke Ordening en GVB:

In communautaire wateren is visserij slechts een van de gebruiksfuncties. De maatregelen die gelden in gebieden binnen de EU wateren die zijn toegewezen aan andere gebruiksfuncties dan de visserij (bijvoorbeeld windmolenparken, Natura 2000 gebieden en offshore), dienen overal hetzelfde te zijn.

b. Europese Mariene Strategie en Maritiem Beleid:

De vraag of het GVB volledig geïntegreerd dient te worden in de Europese Mariene Strategie en Maritiem Beleid, beantwoorden wij ontkennend. Het GVB moet een eigenstandig beleid blijven met, waar nodig, afstemming met andere Europese beleidsterreinen.

c. Communicatie en het GVB:

De perceptie op het functioneren van het GVB is de afgelopen jaren naar onze overtuiging negatief beïnvloed door de wijze waarop de Europese Commissie over het GVB communiceerde. Het is van belang om in het nieuwe GVB een motiverende communicatiestrategie te ontwikkelen waarbij veel meer gecommuniceerd wordt over de situatie van de visserijbeheer per regio (bijvoorbeeld TAC/Quota gebieden of de RAC gebieden), omdat een algemeen EU beeld sterk vertekenend werkt.

Rijswijk, 13 augustus 2009

Paula den Hartog

Gerard van Balsfoort

Productschap Vis

Annex 1

Procedure to arrange international swaps between coastal states
(as seen from an EU perspective)

A swap procedure can be divided into 3 parts:

1. Between the different Coastal States industries (not part of the formal procedure)
2. Internal EU-procedure
3. Coastal State procedure

1. Between the Coastal State industries

- a. The industry of an EU member state has been in contact with the industry in another coastal state to see if an international swap is possible. Quantity and exchange rate are agreed among the industries.
- b. The industry of the EU member state informs its authorities about the request to formally proceed with the swap.
- c. After approval by the authorities in the member state, the authorities notify the European Commission. Through this notification the EU member state guarantees the amounts that will be swapped (based on the agreed quantity and exchange rate).

2. Internal EU-procedure

- a. The European Commission checks with the other coastal state if the swap can be approved and executed.
- b. The European Commission informs all member states of the intended swap and asks if other member states would like to participate in the swap. There is no obligation for member states to participate. In the procedure a limited reflection time for the other member states will be included.
- c. If other member states participate, the share in the swap will be based on the relative stability key of the incoming fish.
Example: If EU mackerel (MAC) will be swapped against Norwegian blue whiting (WHB), the allocation of the MAC to be paid by the participating member states and the allocation of the WHB to be received by the participating member states will be based on the relative stability key for WHB.

3. Coastal State procedure

- a. Both Coastal States confirm the swap.
- b. Other Coastal States are informed of the swap.

Elements to be used in a formal procedure to arrange international swaps between coastal states

1. A Coastal State informs the other Coastal State of a possible swap
2. After agreement the swap is confirmed by both Coastal States
3. Other Coastal States are informed of the swap
4. International swaps between coastal states do not change the existing access regimes between the coastal states involved.
5. International swaps do not change the allocation key between Coastal States